

«ТАКАЯ, ФЕДЗІЧКІН, ТВАЯ КАРМА!..»

Воін-інтэрнацыяналіст, намеснік начальніка Глыбоцкай міжраённай інспекцыі аховы жывёльнага і расліннага свету Аляксандр Федзічкін, жыхар вёскі Квачы, атрымаў Падзяку Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь і імянны гадзіннік за ўзорнае выкананне службовых абавязкаў.

Аляксандра Федзічкіна браканьеры ведаюць як аблупленага: і мясцовыя, і полацкія, і мінскія. І не тое, што драбязы там якая, а больш начальнікі, якія і кабінеты ўласныя ў офісах маюць, і ружжы замежныя славутых марак, і нават карабіны не за адну тысячу долараў. Толькі выведуць на тэрыторыю інспектара, як ва ўласныя ўгоддзі, на незаконнае паляванне ці рыбалку, а Федзічкін тут як тут:

– Добры дзень, панове! З уловам!... Пратакольчык падпішыце!

– Ды хто ты такі?! Ды мы цябе тут зараз размажам, як жабу!... Топай, адкуль прыйшоў!...

Больш ты не работаеш!.. – у адказ. Толькі Аляксандр іх не слухае – проста робіць сваю працу.

Бой з браканьерамі Аляксандр Федзічкін вядзе на працягу 24-х гадоў. Спачатку ў інспекцыі рыбааховы і дзесяць апошніх год — у міжраённай інспекцыі аховы жывёльнага і расліннага свету. Працуе самааддана.

Размяняў пяты дзясятак. Фізічная форма – на зайздрасць. Адкуль? Канечне, у першую чаргу – армейская закалка. Афганістан. Праслужыў ён там 21 месяц. Быў і вадзіцелем, і дэсантнікам. Прымаў удзел у многіх баявых аперацыях. Медаль «За адвагу» дагнаў яго ўжо на радзіме.

Аднак Аляксандр не любіць варушыць мінулае балючае, не хоча ўспамінаць пра Афган. І закалку ён, як лічыць сам, атрымаў не толькі там, але і з дзяцінства ў роднай вёсцы Дзеркаўшчына, што на Глыбоччыне.

Форму падтрымліваць абавязваюць і службовыя нарматывы. Кожны год даводзіцца іх здаваць. І тут Аляксандру няма роўных у яго узроставай групе ад 40 да 50-ці: у рэспубліцы першае месца па падцягванню і трэцяе – па бегу.

Аляксандр служыў у пагранвойсках, і гэта наклала таксама свой адбітак. Амаль у кожнай вёсцы ёсць у яго свае людзі, якія перажываюць за прыроду, за яе зберажэнне. Па іх сігналу ён і выязджае. На зборы – 5–7 мінут!

Начальнік інспекцыі Віктар Протас дае адметную характарыстыку Федзічкіну:

– Ён даводзіць сябе на службе да фанатызму. Гэта не прафесія і не спецыяльнасць у яго. Гэта – прызвание! Зарплата ж у нас не такая і вялікая. Тры мільёны ад сілы.

Нават у свой адпачынак Федзічкін не ўседзеў у хаце, завітаў на месца службы разам з малодшай, чатырохгадовай, дачкой Юліанай. Старэйшай дачцэ Валерыі – пятнацаць год. Сярэдняй Вікторыі – дванаццаць. Жонка Аляксандра Федзічкіна, Марыя, па адукацыі педагог. Яна – сакратар у Карабоўскім сельскім Савеце.

Ніколі наш герой не забывае, што ён сялянскі сын. Яго невялікая гаспадарка ў вёсцы Квачы. Мае паўгектара зямлі. Гадуе свіней (было трое) і летам – 50 бройлераў. Упраўляецца і з канём, і з трактарам.

Год таму трапіў на раённую Дошку гонару. А зусім нядаўна атрымаў Падзяку Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь і імяны гадзіннік.

– А дзе ж гадзіннік? – цікаўлюся.

– Шкада насіць. Гэта – памяць! – адказаў Федзічкін.

Уладзімір САУЛІЧ